

Armon Sana

ESIKOISET RY:N SEURAKUNTALEHTI 1/2021

Tässä lehdessä mm.

Parannuksesta – M. Luther (3)

Philipp Jakob Spener (6)

Ansaitsematon armo – Aulis Ansaharju (10)

*Pieni elävä Jumalan lasten joukko Volgan
rovastikunnassa (13)*

*Näin on Jumala meitä kuljettanut
– Kaartoahon perheen haastattelu (16)*

Vuosi koronaviruspandemian varjossa (18)

Lapset ja nuoret (20)

Perhepalsta (23)

Esikoiset ry on Suomen evankelisluterilaisen kirkon lestadiolainen herätysliike. Vuonna 2016 perustettu yhdistys jatkaa esikoislestadiolaisuuden vanhaa herätysliikeperinnettä kansankirkkomme yhteydessä. Se nojaa uskossa ja elämässä Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen. Lähetyskäsken mukaisesti yhdistys haluaa julistaa kaikkialla parannusta ja syntien anteeksiantamusta Jeesuksen nimessä. Sanoman ydin on, että pelastus on uskossa Kristuksen sovitustyöhön. Se tuottaa rakkauden hedelmiä.

Jumalan lapseksi pääseminen

Kirkkomme kristinopin mukaan Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja Jumalan lapseksi pääseminen on elämämme kallisarvoisin asia. Antakoon Jumala armonsa, että tämä toteutuisi meidän jokaisen kohdalla läpi elämän.

Moni kristityn kodin lapsi saattaa nuoruutensa vuosina kipuilla ajatuksissaan, onko hän Jumalan lapsi. Hän ehkä kysyy: "Onko minulla oikea, Jumalalle kelpaava usko vai olenko vain tapakristitty?" Tällaiset pohdinnat voivat painaa mieltä ja on tarpeen, että Jumalan sana saa rohkaista nuorta kristittyä.

Kun vanhemmat tuovat lapsensa pyhisin seuroihin ja jumalanpalveluksiin, heidän hiljainen rukouksensa on, että Jumalan sana, kristittyjen yhteys ja saman ikäluokan kaverit voisivat tulla lapselle rakkaiksi jo ennen kuin lapsi itse voi niiden merkitystä arvioidakaan. Seurakunnasta muodostuu pian lapsille hengellinen koti, tärkeä paikka elämässä. Myös uskonystävien kodit ovat osa tätä kokonaisuutta.

Lapset ovat seurakunnan suuri ja arvokas voimavara. Heissä on tulevaisuus ja toivo. On suuri rikkaus, kun lapset ovat kokouspaikoilla yhdessä vanhempiensa kanssa. He eivät ole häiriöksi vaan iloksi. Rakastamme heitä, niin kuin Jeesus rakasti lapsia: "Ja he toivat hänen tykönsä myös pieniä lapsia, että hän koskisi heihin; mutta sen nähdessään opetuslapset nuhtelivat tuojia. Mutta Jeesus kutsui lapset tykönsä ja sanoi: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni älkääkään estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta. Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niin kuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle" (Luuk. 18:15-17).

Lapsen usko on aitoa, ilman epäilyksiä. Hän uskoo kaiken oikeaksi, mitä vanhemmat tai saarnaajat ja pyhäkoulunopettajat opettavat. Jeesus ottaa lapsen uskon esimerkiksi kaikille ja kehottaa aikuisiakin kääntymään ja tulemaan uskossaan lasten kaltaisiksi.

Sanan ja sakramenttien tehtävä on johdattaa meitä syntisiä Jumalan lasten vapauteen ja lapsenuskoon Vapahtajamme tuntemisen kautta. Usko antaa puolestaan voimaa parannuksessa palaamaan joka päivä kasteen armoliittoon, johon meistä useimmat on jo lapsena kutsuttu. Kaste on lupauksen sinetti, joka Jumalan puolesta pysyy aina voimassa. Armahdettuina Jumalan lapsina saamme sen yhteydessä tänäänkin uskoa syntimme anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä - ja iloita. "Sillä Jumalan valtakunta on vanhurskautta ja rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä" (Room. 14:17).

"Katsokaa, minkälaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Sentähden ei maailma tunne meitä, sillä se ei tunne häntä" (1. Joh. 3).

Eero Nieminen

Armon Sana on Esikoiset ry:n julkaisu

1/2021, 5. vuosikerta,
maaliskuu 2021.
Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa.

Lehden toimituskunta:

Eero Nieminen (vast.)
Tuomas Halme
Ilpo Harjutsalo
Jyrki Heinonen

Lehden grafiikka ja taitto:

Hanna Halme

Toimituksen sähköposti:

armonsana@esikoiset.fi

www.esikoiset.fi

Sisältö:

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Parannuksesta – M. Luther
- 4–5 Armon Sanaa
- 6–9 Spener – Heräyksen ihmisiä
- 10–12 Ansaitsematon armo
Aulis Ansaharjun saarna
- 13–15 Borisoglebskin Pyhän
Ehtoollisen seurakunta
- 16–17 Näin on Jumala meitä
kuljettanut
– Kaartoahon perheen
haastattelu
- 18–19 Vuosi koronaviruspandemian
varjossa
- 20 Lapset ja nuoret
- 22 Isä meidän
Konstantin Subbotinin kirjoitus
- 23 Perhepalsta

Parannuksesta

Lutherin kirje Johann Staupitzille

Kunnianarvoista ja todellista isääni Johann Staupitzia, pyhän jumaluusopin professoria ja augustinolaisveljestön vikaaria tervehtii oppilaasi, veli Martin Luther.

Kunnioitettu isä. Ihastuttavien ja terveellisten sanojesi joukosta, joilla Herra Jeesus minua ihmeellisesti lohdutti, palaa muistooni se, mitä joskus mainitsit sanasta parannus (*poenitentia*). Minua ahdisti silloin omantuntoni ja ne kiduttajat, jotka loputtomilla ja sietämättömällä määrällä opettivat niin sanottua synnintunnustuksen tapaa. Siksi otinkin sinut vastaan taivaallisena sanansaattajana, kun sanoit, että parannus on oikea vain, jos se saa alkunsa rakkaudesta vanhurskauteen ja Jumalaan, ja että se, mitä he pitävät parannuksen päätöksensä ja täyttymisenä, on todellisuudessa pikemminkin sen alku.

Tämä sanasi tunkeutui minuun kuin Voimallisen terävä nuoli. Sen johdosta aloin vertailla lausettasi raamatunkohtiin, jotka puhuvat parannuksesta. Ja katso: mikä miellyttävä leikki! Raamatun sanat alkoivat joka sivulla tulla vastaan sopusoinnussa, ne hyväksyivät lausumasi ja tukivat mielipidettäsi. Kun aiemmin juuri mikään sana koko Raamatussa ei ollut minulle karvaampi kuin *parannus*, vaikka minä teeskentelin Jumalankin edessä ja yritin puristaa keinotekoista ja väkinäistä rakkautta häneen, niin nyt ei mikään sana soinnu minusta suloisemmin ja miellyttävämmiin kuin *parannus*. Jumalan käskyt tulevat suloisiksi, kun ymmärrämme, että niitä ei lue ta vain kirjoista, vaan myös kaikkein suloisimman Vapahtajan haavoista.

Parannus on mielen muutosta

Tämän jälkeen kävi niin, että oppineiden miesten työn ja lahjojen ansiosta, jotka opettavat meille kreikkaa ja hepreaa suurella antaumuksella, opin et-

tä sana *poenitentia* on kreikaksi *metanoia*. Sen juuret ovat sanoissa *meta* ja *noun*, siis sanoissa *jälkeen* ja *mieli*. *Poenitentia* eli *metanoia* tarkoittavat siis palaamista oikeaan mieleen ja oman pahansa ymmärtämistä, sitten kun hänelle on tullut vahinko ja tullut tuntemaan erehdyksensä. Tämä on mahdotonta ilman mielen ja rakkauden muutosta. Tämä kaikki vastaa niin hyvin Paavalin jumaluusoppia, että ainakaan minun käsitykseni mukaan juuri mikään ei voisi sopivammin kuvata Paavalin tarkoitusta.

Sitten menin eteenpäin ja näin, että *metanoia* voitaisiin johtaa, vaikka tämä käänös saattaakin olla väkinäinen, ei vain sanoista: *jälkeen* ja *mieli*, vaan myös sanoista: *yli* ja *mieli* niin että *metanoia* tarkoittaisi *mielentilan muutosta*. Lisäksi se ei näytä ilmaisevan vain mielen muutosta, vaan myös millä tavalla muutos toteutuu, nimittäin Jumalan armon avulla. Tuollainen mielen muuttuminen, eli todellinen parannus mainitaan hyvin usein pyhissä kirjoituksissa. Mistä muinoin pääsiäinen (*passah*) antoi aavistuksen, siitä Kristus teki todellisuutta. Kauan ennen tuota aikaa se kuvastui myös Abrahamissa, kun (Paul Burgoslaisen oppineen raamatunselityksen mukaan) häntä alettiin kutsua "siksi joka kulkee läpi", eli heprealaiseksi, ilmeisesti koska hän oli kulkenut (maan) läpi Mesopotamiaan. Samoin psalmin otsikko viittaa siihen, kun se kutsuu laulajaa "Idut-hun'iksi", mikä tarkoittaa "se joka hyppää yli".

Tästä päättelystä käsin rohkenin ajatella niiden olevan väärässä, jotka sisällyttävät parannusteoilte niin paljon, että he ovat jättäneet parannuksesta meille tuskin muuta kuin joitakin yhdenenteviä hyvitystöitä ja toisaalta mitä vaivalloisimman synnintunnustuksen. ■

Wittenberg 30.5.1518 Martin Luther
(Väliotsikko toimituksen)

Kunnian kuninkaan alennustie

Armon ja rauhan toivotus sinulle ystävä! Jeesuksen maallisen vaelluksen viimeinen viikko alkaa palmusunnuntaista. Silloin Jeesus ratsasti Jerusalemiin vaatimattomasti aasilla kansan hurrahtessa. Kuitenkin perillä Jerusalemin temppeleissä Jeesus kohtasi rahanvaihtajia, kyyhkystenmyyjiä sekä varmas-ti monenlaista muuta markkinahumua. Olihan tulossa suuri juhla, pääsiäinen. Matteus kertoo evankeliumissaan Jeesuksen suuttuneen. Sellaista ei Raamatussa kovin usein kerrota tapahtuneen. Jeesus ajoi rahanvaihtajat ja myyjät pois Herran huoneesta ja sanoi: *Kirjoitettu on: ”Minun huoneeni pitää kutsutaman rukoushuoneeksi”, mutta te teette siitä ryövärien luolan* (Matt.21:13).

Entä jos käännämme katseen omaan sydämeemme? Hengellisesti sydäntämme on usein verrattu huoneeseen. Mikä saa juuri siellä olla keskiössä? Omassa sydämessäni näen monia ”rahanvaihtajia” arjen murheineen ja huolineen. Tai ”kyyhkystenmyyjiä”, niitä mukamas hyviä tekoja, joilla kuvitellen ansaitsevani jotain Jumalan kasvojen edessä. Jeesus Kristus Nasaretiläinen liikkuu edelleen keskuudessamme ajaen pois huoneestaan, sydämistämme, rahanvaihtajat, kyyhkystenmyyjät, markkinahumun ja kaiken muun, joka pyrkii valtaamaan tilaa Jumalan sanalta. Hän ei suutu sinuun, vaan niihin, jotka pyrkivät valloittamaan sydämesi häneltä. Tämä Kunnian kuningas rakastaa meitä niin, että on valmis laskeutumaan kaikkein alhaisimpiin ja likaisimpiin paikkoihin. Hän tulee ajamaan ulos ulkopuoliset ja puhdistamaan sydämesi yhä uudelleen viattomalla sovintoverellään, jos vain itse olet valmis ottamaan hänet vastaan!

Annetaan nyt Jeesuksen muuttaa sydämemme ryövärien luolasta, rukouksen huoneeksi! Saamme jatkuvasti luottaa Golgatan ristillä suoritettuun sovitustyöhön. Verinen risti on piirretty velkakirjan päälle ja korvissa kaikuvat Vapah-tajan sanat: *Se on täytetty* (Joh.19:30). Tämä lupaus kuuluu edelleen myös sinulle ja minulle, jos vain sitä kaipaat ja sen uskot.

Timo Aaltonen

Pyhän hengen vuodattaminen

Helluntaina apostolit täytettiin Pyhäl-lä Hengellä. He alkoivat julistaa Juma-lan sanaa suurella voimalla. He puhui-vat eri kielillä siten, että kaikki kuulijat ymmärsivät heidän puhettaan. Tästä alkoi uuden liiton seurakunnan toiminta ja lähetystyö. Pelastus Jeesuksessa Kristuksessa on tarkoitettu kaikille kan-soille. Jeesus itse on antanut lähetys-käskyn: *”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetus-lapsikseni, kastamalla heitä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamal-la heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käsenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.”* (Matt. 28:18-20).

Meidätkin on kastettu Isän Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Pyhä Henki on meille opettaja ja lohduttaja. Katekis-muksessa opetetaan Pyhästä Henges-tä: ”Pyhä Henki tuo Jumalan hyvyden ja Kristuksen rakkauden meidän kes-kellemme. Ilman eläväksi tekevää Hen-keä emme voi uskoa emmekä lähes-tyä Kristusta. Pakenemme Jumalaa ja käännymme hänestä pois. Pyhä Henki kutsuu meitä ja synnyttää meissä us-kon ja uuden elämän. Hän antaa meille Kristuksen kaikkine lahjoineen ja var-jelee meidät oikeassa uskossa. Pyhä Henki on nimensä mukaisesti Pyhittä-jä, joka tekee syntisistä ihmisistä pyhiä. Hän avaa sydämemme kuulemaan Ju-malan sanan, tuntemaan Kristuksen ja turvautumaan Jumalan lupauksiin. Pyhän Hengen vaikutuksesta ihminen tu-lee Jumalan armolahjoista osalliseksi, alkaa rakastaa Jumalaa ja lähimmäi-siään.”

Galatalaiskirjeessä apostoli Paavali kirjoittaa Hengen hedelmästä: *”Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähil-litseminen. Sellaista vastaan ei ole laki.”* (Gal. 5 22-23). Saakoon Pyhä Henki vaikuttaa meissäkin tuota Hengen he-delmää näillä eri tavoilla. Se tuo rauhaa ja rakkautta välillemme omassa kodis-samme ja seurakunnassamme.

Aaro Hyttinen

Rakkauden kaksoiskäskey

Jumalan sana kehottaa meitä rakas-tamaan Jumalaa ja lähimmäisiämme. Evankelista Matteus kertoo, kuinka Jeesus vastasi kirjanoppineen kysy-mykseen lain suurimmasta käskystä: *”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kai-kesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi”. Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky. Toinen, tämän vertainen, on: ’Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi’. Näissä kahdessa käs-kyssä riippuu kaikki laki ja profeetat”* (Matt. 22:37-40). Martti Lutherin mu-kaan nämä käskyt sisältävät kaiken, mi-tä voidaan saarnata ja opettaa hyvistä teoista, ja jumalanpalvelus toteutuu ai-noastaan rakastamalla Jumalaa ja lä-himmäistä. Jos saatamme tehdä jotain hyvää lähimmäisellemme, Jumala hy-väksyy sen ja pitää sen itsellensä teh-tynä.

Meidän rakkautemme on kuitenkin va-javaista ja puutteellista meissä asuvan syntiturmeluksen vuoksi. Itsekkyys ja muut synnin vaikutukset pyrkivät estä-mään tai ainakin vähentämään Jumalan tahdon toteutumista. Kukaan ihminen ei ole voinut täyttää Jumalan tahtoa, ja siksi hänen täytyi lähettää oma rakas Poikansa täyttämään lain meidän puolestamme. Kun uskon kautta saamme omistaa suurina syntisinä Kristuksen sovintotyön omaksemme, pääsemme vapaiksi synnistä ja tulemme autuaik-si. Me saamme Pyhän Hengen, joka kehottaa meitä sydämeistämme rakas-tamaan Jumalaa ja lähimmäistämme. Vapahtajamme sanojen mukaan Pyhähä Henki johdattaa meidät kaikkeen to-tuuteen (Joh. 16:13). Tätä johdatusta saamme pyytää oppaaksi itsellemme ja lähimmäisillemme jokaisena elämäm-me päivänä.

Haltuusi uskon koko elämäni, henkeni, voimani ja tehtäväni. Oi, siunaa työni kunniaksesi ja lähimmäisenikin parhaaksi.

(Virsi 326:7)

Esko Rytkönen

Lähimmäinen

Moni meistä on joskus asettanut itsel-leen kysymyksen: Kuka on lähimmäise-ni, tai kenelle minun tulee olla lähimmäi-nen? Ensimmäisenä on varmaan tullut mieleen ne, joiden kanssa vietämme suurimman osan ajastamme, eli oma perhe, sukulaiset ja uskonystävät. Näin varmasti onkin. Tälläkin hetkellä voim-me kaivata vaikkapa uskon ystäviä, joi-den kanssa olemme saaneet käydä monia keskusteluja uskovan elämästä, voitoista ja tappioista. Kaipaamme ystä-viä, joiden kanssa elämä on mutkaton-ta ja rakkauden täyttämää. Mutta kään-nämmekö samalla selkämme muille?

Tästä Jeesus varoittaa meitä: *Sillä jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä palkka teille siitä on tuleva? Eivät-kö publikaanitkin tee samoin? Ja jos te osoitatte ystävällisyyttä ainoastaan vel-jillenne, mitä erinomaista te siinä teet-te? Eivätkö pakanatkin tee samoin?* (Matt. 5:46-47). Tämä raamatunpaikka muistuttaa meitä siitä, että kun esimer-kiksi aamulla lähdemme päivän töihin ja askareisiin, aukeaa edessämme kenttä, jossa voimme osoittaa lähimmäisenrak-kautta.

Saamme rukoilla Jumalalta apua, et-temme käyttäytyisi ylimielisesti ketään kohtaan emmekä ylenkatsoisi ketään mistään syystä. Laupiaan samarialai-sen vertauksessa temppeleihin työnteki-jät eivät voineet auttaa puolikuollutta, koska pelkäsivät saastuvansa, jos olisi-ivat menneet liian lähelle henkiiheveriin piestyä ihmistä. Lakia edustavina heillä ei ollut todellisia eväitä auttamiseen. Ju-mala varjelkoon, ettei pelko estäisi mei-tä käyttämästä Laupiaan samarialaisen tavoin lähimmäistemme hyväksi niitä lahjoja, joita olemme saaneet Jumalan suuresta armosta. Suurimpana niistä on sydämiimme annettu uskon ja evan-geliumin lahja, jota Raamattu kehottaa meitä viemään eteenpäin.

Miten voisimme osoittaa lähimmäisen-rakkautta arjen keskellä? Sitä voisi olla vaikkapa ystävällinen hymy, tervehdys tai sana. Taivaallinen Isämme autta-koon ja vahvistakoon meitä yhä uudes-taan tunnistamaan lähimmäisiämme ja näkemään heidän avuntarpeensa.

Antti Puuska

Itsensä tutkiminen

Kun me kristityt ihmiset ajatteleme ja tut-kimme elämäämme, joudumme huoma-maan, että Paavalin kuvaama Hengen he-delmä on meissä hyvin vajavainen: Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, us-kollisuus, sävyisyys, itsensähillitsemi-nen. Sellaista vastaan ei ole laki. Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen. Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme (Gal. 5:22-25). Roomalaiskirjeessä Paavali ku-vaa selkeästi ihmisen olemusta: ei ole ke-tään ymmärtäväistä, ei ketään, joka et-sii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään (Room. 3:11-12).

Kun itsensä oikein tunteva herännyt ja ar-moitettu kristitty ihminen tuntee erilaisia synnin kiusauksia ja syntiinlankeemuksen koko kirjon kehossaan esivanhempiemme Adamin ja Eevan lankeemuksen seurauk-sena, on siinä kipuilua kerrakseen. Tähän synnin kiusauksissa oleva ihminen hapui-lee apua. Sitä hän löytää lukemalla Roo-malaiskirjettä edelleen: Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todis-tavat, on ilmoitettu ilman lakia, se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesuk-seen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotus-ta. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjak-si vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristukses-sa Jeesuksessa. (Room. 3:21-24). Tästä Pyhä Henki kirkastaa sydämellemme, et-tä voimme tulla Jumalan edessä vanhurs-kaiksi vain uskon kautta Jeesukseen, em-me omien tekojemme kautta.

Kun tämä Jumalan lahjavanhurskaus kir-kastuu Kristuksessa Jeesuksessa, armah-dettu ihminen pääsee tuntemaan samaa, kuin Daavid psalmissaan: Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää nimeänsä. Kiitä Herraa, mi-nun sieluni, äläkä unhota, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt. (Ps. 103:1-2).

Kolmiyhteinen Jumala, Isä, Poika ja Pyhä Henki sinua siunatkoon.

Eero Pohjola

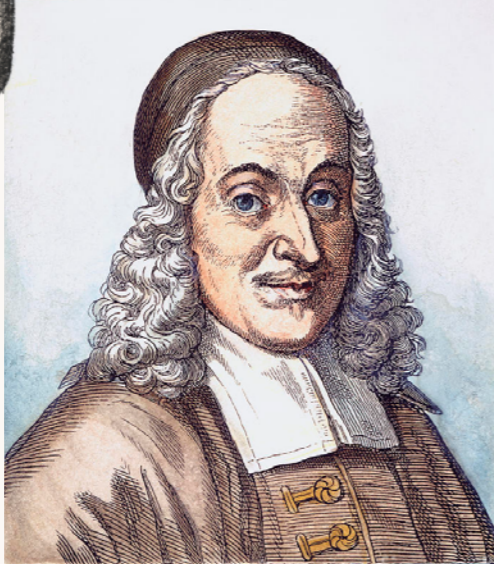
Usko ja epäusko

Ja kun hän tulee, niin hän näyttää maa-ilmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion: synnin, koska he eivät usko minuun (Joh. 16:8, 9). Tässä Jeesus sanoo Pyhän Hengen tehtäväksi näyt-tää maailmalle, eli meille kaikille, että synti on se, ettemme usko häneen. Mik-si Jeesus ei puhu ahneudesta, vihasta, ylpeydestä, huoruudesta, kateudesta ja muista selvistä synneistä? Siksi, että pääsynti, josta kaikki muut synnit seu-raavat, on sydämessä asuva epäusko. Meillä monella on kokemuksia synte-jä vastaan taisteluista ja omasta paran-nuksesta. Olemme yrittäneet itse pa-rantaa itseämme, pitkiäkin aikoja. Mutta vasta kun Jumalan sana näyttää meille sydämemme syntisyyden, alamme ym-märtämään Jumalan pyhää vanhurs-kautta ja omaa täydellistä syntisyyttäm-me. Usko omiin voimiin loppuu. Jumala haluaa, että rakastamme häntä sydä-mestämme

Raamattu on sulkenut kaikki synnin al-le, että se, mikä luvattu oli, annettaisiin uskosta Jeesukseen Kristukseen niil-le, jotka uskovat (Gal. 3:22). Oikeassa synnintunnossa olevan on vaikea us-koa Jumalan lupausten kuuluvan juuri näin suurelle syntiselle. Tässä epäus-ko nousee suureksi esteeksi. Siksi Jee-sus sanoo Pyhän Hengen tehtäväksi, että hän näyttää meille vanhurskauden, koska Jeesus menee Isän tykö (Joh. 16:10). Koko meidän vanhurskautem-me ja pelastuksemme on Jeesuksen sovitustyössä. Hän menee Isän luokse ylösnousseena synnin ja kuoleman voit-tajana, ja täydellisesti Isän tahdon täyt-täneenä. Sen kaiken me saamme omis-taa itsellemme.

Meidän tähtemme, joille se on luettava, kun uskomme häneen, joka kuolleis-ta herätti Jeesuksen, meidän Herram-me, joka on alltiiksi annettu meidän ri-kostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden (Room. 4:25). Kun saarnataan Jumalan armoa ja syntien anteeksiantamista, jo-ka on valmistettu Jeesuksen Kristuksen kautta, silloin julistetaan evankeliumia. Sen saamme uskolla ottaa vastaan.

Atso Santanen

Philipp Jakob Spener
s. 1635 – k. 1726

Philipp Jakob Spener

Luterilaisen pietismin isähahmo

Mitä pietismi on?

Pietismi on yleiseurooppalainen protestantismien piirissä 1600-luvulla syntynyt uudistusliike, joka pyrki uudistamaan hengellistä elämää, synnytti uusia toimintamuotoja –hartauskokoouksia – ja korosti yleisen pappouden sekä henkilökohtaisen uskon merkitystä. Pietismin virrassa vaikuttivat ja sekoittuivat useat hengelliset virtaukset katolisesta mystiikasta, englantilaisesta hurskauselämän perinteestä, reformoidusta ja luterilaisesta perinnöstä. Lars Levi Laestadiusen parannussaarna 1800-luvun puolivälissä ammensi pietismin moninaisesta perinnöstä ja niin syntynyt herätyskin on katsottava osaksi pietismin jatkumoa.

Pietismin edelläkävijän, **Johann Arndtin** teosta Totisesta kristillisyydestä oli luettu ahkerasti koko 1600-luvun aikana luterilaisessa maailmassa. Varsinaisena uudistusliikkeenä pietismi luterilaisessa kirkossa sai alkunsa Saksassa Frankfurt am Mainissa vuonna 1670 **Philipp Jakob Spenerin** ja hänen ystäviensä hartauskokoouksista. Kolmekymmenvuotinen sota oli juuri takana, ja kaupunki oli asukkaineen kärsinyt suuresti tuona aikana. Frankfurt oli perinteisesti vilkas kaupan ja pankkitoiminnan keskus. Hengellisistä virtauksista kaupungissa vaikuttivat niin reformoidut, luterilaiset, katoliset kuin juutalaisetkin.

Spenerin tie kirkonuudistajaksi

Philipp Jakob Spener syntyi vuonna 1635 Ylä-Elssassin Rappoltsweilerissa hovijuristin poikana. Jo lapsuudesta lähtien Johann Arndtin kirjat ja samalla englantilaiset puritaanit hartauskirjat muovasivat hänen hengellistä kehitystään. Eng-

lantilaiset puritaanit korostivat uskon kokemukSELLISUUTTA ja käytännön elämän kysymyksiä. Philipp Jakob opiskeli 1650-luvulla Strasbourgin yliopistossa mm. historiaa ja teologiaa. Tämän jälkeen hän opiskeli hepreaa Sveitsin Baselissa reformoidussa yliopistossa. Sveitsissä ollessaan hän tapasi Genevessä merkittävän reformoidun pietistin, **Jean de Labadien**, jonka kannattajat päätyivät lopulta separatismiin reformoidusta kirkosta. Eri yliopistoissa opiskeltuaan ja väiteltään teologian tohtoriksi Spener sai lopulta kutsun papiksi Frankfurt am Mainin kaupungin johtavien pappien joukkoon. Ahkerana pappina Spener yritti uudistaa hengellistä elämää korostamalla pyhäpäivän pyhittämisen merkitystä ja kehotti välttämään esimerkiksi kaupankäyntiä pyhänä. Spener pyrki ottamaan käyttöön konfirmaation seurakunnassa, mikä osittain toteutuikin. Ajan myötä Spener ymmärsi, että kirkollisen esivallan ulkonaiset toimet eivät riittäneet uudistamaan hengellistä elämää.

Collegium pietatis -hartauskokooukset alkavat

Saarnoissaan Spener julisti frankfurtilaisen kirkkokristillisyyden ”kuolleeksi uskoksi” ja ”vääräksi farisealaiseksi vanhurskaudeksi”. Kaupunkilaisten parannus kuitenkin viipyi ja Spener kiinnitti huomiota niihin ihmisiin, jotka jakoivat saman huolen. Elokuussa 1670 Spenerin työhuoneessa kokoontui ensi kerran keskusteluryhmä, jota kutsuttiin hartauskollokvioksi (*collegium pietatis*). Aloite tähän kokoontumiseen oli tullut teologian ylioppilas **Johannes Anton Tieffenbachilta** ja juristi **Jakob Schütztiltä**. Spener aloitti kokoontumiset rukouksella, ja sen jälkeen luettiin katkelma jostakin hartauskirjasta. Lukija kertasi vielä katkelman tärkeimmät kohdat ja opetukset ja teki yhteenvedon omin sanoin. Lopuksi osallistujilla oli mahdollisuus esittää kysymyksiä tai lausua ajatuksiaan asian sisällöstä. Alkuaikoina osallistujat olivat papistoa ja juristeja, mutta vähitellen kokouksiin osallistujat tulivat kaikista yhteiskuntaluokista. Ensimmäisen vuoden aikana osallistujia oli 15-20 henkilöä, viiden vuoden päästä keskimäärin 50 henkilöä ja siitä parin vuoden päästä jo 100 henkilöä. Spener kertoo, että naisetkin osallistuvat kokouksiin ja mutta heillä ei ollut puheoikeutta niinkuin apostolinen järjestys edellyttää (1. Kor. 14 ja 1. Tim. 2.). Schütz kuvaili, että osallistujat ovat veljiä ja siskoja toisilleen ja näin kris-

tittyjen yleinen pappuus pääsee toteutumaan.

Jakob Schütz oli kokenut herätyksen vuonna 1688 ja kääntynyt ateismista ”sydämen uskoon”. Hän etsi saman kokemuksen jakaneita ihmisiä olivatpa ne mistä tunnustuskunnasta tahansa. Alusta alkaen häntä inspiroi taustalla reformoidut, ns. labadistit eli Jean de Labadien seuraajat. Schützen vaikutuksesta luovuttiin hartauskirjojen luvusta ja siirryttiin Raamatun lukemiseen ja selittämiseen. Tämän ajatuksen Schütz oli omaksunut Labadielta. Raamatun selitys oli tähän asti kuulunut vain pappien velvollisuuksiin ja oikeuksiin.

Hartauskokooukset epäonnistuu

Frankfurtin hartauskokoouksissa vaikuttivat sisäisesti kyttevinä ainekset, jotka johtivat vähitellen ryhmän pirstoutumiseen. Kokouksiin osallistui luterilaisten lisäksi myös reformoituja pietistejä. Spenerin ajatus hartauskollokviosta pikkukirkkona kirkossa, joka olisi papiston kaitsennassa, kävi koko ajan haasteellisemmaksi. Hänen silmiensä edessä syntyi pieniä ryhmittymiä kaupunkiin ilman mitään siteitä kirkkoon.

Jakob Schütz liittyi toiseen hartauspiiriin, Saalhofin ryhmään, jota käytännössä johti kaksi naista, **Juliana Baur von Eyseneck** ja **Johanna Eleonora von Merlau**. He kannattivat reformoidun pietistin ja separatistin Jean de Labadien ajatuksia. Vuonna 1676 Schütz ilmoitti, ettei hän voi hyvällä omallatunnolla enää osallistua ehtoolliselle kirkossa julkijumalattomien rinnalla. Saalhofin pietistiryhmän siteet Frankfurtin luterilaiseen seurakuntaan katkesivat vähitellen, ja siitä tuli separatistinen ryhmittymä. Schütz puolusti ratkaisuaan sanomalla, että todellisten kristittyjen tulisi paeta Baabelista ja liittyä yhteen oikeiden pyhien kanssa ilman, että heidän hengellistä kasvuaan rajoittaa mikään. Tämä tapahtuma merkitsi pettymystä Spenerin toivolle, että hartauskokooukset elävöittäisivät kirkkoa sisäisesti. Kun Spener lähti vuonna 1686 Frankfurtista Dresdeniin palveltuaan pappina ja kirkonuudistajana 20 vuotta, hän ei enää pitänyt siellä hartauskokoouksia, vaan keskittyi saarnaamiseen ja katekismusopetuksen uudistamiseen.

Pietismin aatteet leviävät Suomeen

Pietismin varhaiset terveiset kantautuivat Suomeenkin. Turun piispan poika, **Johannes Geze-**

lius nuorempi, oli opintomatallaan Saksassa tavannut Spenerin ja Schützen 1670-luvulla. Hän jopa käänsi Jakob Schützen kirjan Kristillinen muistikirja suomeksi ja ruotsiksi. Kirjassa annetaan neuvoja, miten syntisestä elämästä luovutaan ja miten kristityn olisi syytä menetellä jumalattomassa maailmassa. Kun Turussakin koettiin myöhemmin hurmoksellisuutta ja pietistisiä kokoontumisia, Gezeliukset ottivat etäisyyttä pietismiin ja esimerkiksi juuri Schützen kirjaan. Ruotsi-Suomessa astui voimaan vuonna 1726 kuninkaallisella asetuksella ns. *koventikkeliplakaatti*, joka kielsi hengelliset kokoontumiset ilman papin läsnäoloa. Raamatun tai hartauskirjojen luku kodeissa oli edelleen sallittua oman perheväen kesken. Konventikkeliplakaatti kumottiin Suomessa vasta vuonna 1870 uuden kirkkolain käyttöönoton myötä.

Kuninkaallinen asetus konventikkeliplakaatti v. 1726 kielsi yksityiset hartauskokoukset rangaistuksen uhalla.

Pia desideria eli hurskaita toiveita

Philipp Jakob Speneriä pidetään pietismin isähahmona, vaikka hän ei ollutkaan aloitteellinen ryhmänmuodostuksessa ja hartauskokousten järjestämisessä. Spenerin kirjallinen tuotanto on valtava käsittäen yhteensä yli 200 nimiket-

tä. Pietismin ohjelmanjulistuksena pidetty Spenerin vuonna 1675 julkaistu pieni kirjanen Pia Desideria (suom. *Hurskaita toiveita*) synnytti vilkasta keskustelua. Kirja sai melko suopean vastaanoton, mutta vastustajiakin riitti. Alun perin kirjoitus oli liitetty Arndtin postillan esipuheeksi, mutta se ilmestyi pian itsenäisenä kirjase-
na. Spener arvioi kirkon surkeaa tilaa erottamalla opin ja elämän. Kirkon oikean luterilaisen opin perusteella on vielä löydettävissä todellinen kirkko, vaikka käytännön hengellisyys oli turmeltunut. Syy rappioon oli säädyissä eli esivallassa, papistossa ja tavallisissa ihmisissä. Esivalta käytti kirkkoa maallisiin ja poliittisiin tarkoituksiin. Papistolta puuttui todellisen kristillisyyden tunteminen, elävä usko ja sen myötä hurskas elämä. Spener vältti pietistisen donatolaisuuden opettamalla, että papin virantoimituksen ja sakramenttien pätevyys ei ole riippuvainen papin hengellisestä tilasta ja pyhityksestä.

Opilliset kiistat veivät myös liiaksi tilaa raamatullisen teologian harjoittamiselta. Kansa saattoi ajatella elävänsä ulkonaisesti hurskasta elämää, mutta elämäntapasyynit rehottivat ja kristillisen elämän todistus jäi heikoksi. Spenerin mukaan elävän uskon puuttuessa luotettiin, että pelkkä armonvälineiden nauttiminen riittää kristittynä olemiseen. Kirkon uudistuksen olisi lähde-
tettävä ensin seurakuntalaisista. Jumalan sana tulisi runsaammin julistaa seurakunnassa ja samalla rohkaista omakohtaiseen yksityiseen Raamatun lukemiseen. Yleinen pappuus olisi Lutherin opetuksen mukaisesti otettava käyttöön. Näin seurakunta kasvaisi uskossa ja keskinäisessä rakkaudessa. Rakkautta olisi osoitettava uskosta osattomillekin, ja pyhä elämä todistaisi kristillisestä uskosta. Pappiskoulutusta olisi uudistettava niin, että uskon käytännöllinen puoli korostuisi enemmän. Saarnojen ei tulisi olla oppineisuuden osoittamista vaan yksinkertaista kristillistä puhetta, joka rohkaisee uskoon ja sen hedelmiin. Spenerin ajattelussa kulki mukana myös ns. parempien aikojen toivo ja tuhatvuotisen valtakunnan tuleminen. Parempien aikojen toivo erosi perinteisestä luterilaisesta käsityksestä, että kirkko eli lopunaikojen. Luther oli uskonut, että maailman loppu ja Kristuksen toinen tulemus tapahtuisivat hänen elinaikanaan. Spener sanoi, että opetus tulevasta tuhatvuotisesta valtakunnasta oli tärkeää, mutta ei kuulunut uskon ydinasioihin.

Laestadius ja Spener

Lars Levi Laestadiuskelle Spener on pietismin keskeinen hahmo, ja hän mainitsee teoksessaan Hulluinhuonelainen Spenerin kahdeksassa kapaleessa. Hän kuvailee Speneriä Jumalan hengen herättämänä ja valaisemana pappina, joka oivalsi selkeästi luterilaisen kirkon syvän tapainturmeluksen johtuvan kuolleesta uskosta. Yrittäessään ”puhaltaa uutta elämää kuolleisiin luihin”, hän sai - niinkuin tavallista - aidoilta luterilaisilta kerettiläisen nimen. Laestadius näkee itsensä samassa rintamassa Spenerin, pietistien ja lukijajaiten kanssa vaatiessaan parannusta ennen uskoa ja joutuessaan syytetyksi oikeasta luterilaisesta vanhurskauttamisopista poikkeamisestaan. Hän sanoo: ”Ei käy päinsä panna Lutheria ja Speneriä tukkanuottasille, sillä on varmaa, että he olisivat olleet yhtä mieltä, jos he olisivat eläneet samaan aikaan”. Luther puhuu elävästä uskosta niille, jotka epäilevät autuuttaan. Spener puhuu kuolleesta uskosta, jotta ihminen katuisi ja saisi elävän uskon.

Pietismin perintö

Nykypäivän tutkimus näkee pietismin hengellisenä uudistusliikkeenä ja kirkkojen tunnustusrajat ylittävänä liikehdintänä. Yleiseurooppalaisen pietismin vaikutus on läpäissyt koko suomalaisen herätysliikekentän. Yleisen pappouden toteuttaminen ja erilliset hartauskokoukset jumalanpalveluselämän rinnalla tulivat osaksi Suomen kansan hengellistä elämää herätysten myötä. Pietismin hengelliset ainekset ovat kutoutuneet yhteen monista kirkkokuntarajat ylittävistä suunnista. Keskiaikainen katolinen mystiikka virtasi Johann Arndtin teosten läpi luterilaisuuteen. Reformoitu pietismi vaikutti Speneriin ja hänen ystäväpiiriinsä. Englantilainen puritaanisen herätyskristillisyyden vaikutus levisi hartauskirjojen muodossa Keski-Eurooppaan ja vihdoinkin Laestadiusen myötä pohjolan kristillisyyteen. Rukoulevaisuuden syntyhahmo Liisa Erikintytär ja herrännäisyyden johtohahmo Paavo Ruotsalainen ystävineen lukivat ihan samoja pietistisiä hartauskirjoja kuin Laestadius oppilaineen. Yhteisestä pietismin eurooppalaisesta juuresta on kasvanut erilaisia Jumalan puutarhan kukintoja. ■

Iipo Harjutsalo

Ote Spenerin kirjasta Pia desideria

*Mutta tärkeimpänä minä pidän tätä: koska koko kristillisyytemme perustuu sisäiseen eli uuteen ihmiseen, jonka sielu on usko ja jonka vaikutuksia ovat elämän hedelmät, niin myös saarnat olisi kaikessa suunnattava tähän tähtääviksi. Osaksi olisi niin esitettävä Jumalan kalliita hyviä tekoja, jotka tähtäävät sisälliseen ihmiseen, että usko ja sen kautta tämä sisäinen ihminen yhä enemmän vahvistuisi, osaksi taas olisi tehtävä työtä niin, ettemme missään tapauksessa tyytyisi vain kehoittamaan ihmisiä ulkomaiseen paheitten jättämiseen ja ulkonaisten hyveitten harjoittamiseen ja siten käsittelemään ikään kuin vain ulkonaista ihmistä, mihin pakanallinen etiikkakin pystyy. Sen sijaan meidän olisi laskettava perustus suoraan sydämeen ja osoitettava, että on pelkkää ulkokultaisuutta mikä ei lähde tästä perustuksesta. Siksi meidän olisi totutettava ihmiset vakavasti työkentelemään tämän sisällisen paris-
sa, herättämään itsessään Jumalan ja lähimmäisen rakkaus asiaankuuluvilla keinoilla ja sitten vasta sen perusteella toimimaan. Koska kaikki sanan ja sakramenttien jumalalliset välikappaleet koskevat sisällistä ihmistä, ei riitä, että kuulemme sanaa ulkonaisella korvalla, vaan meidän täytyy myös antaa sen tunkeutua sydämeemme, niin että kuulemme Pyhän Hengen puhuvan siinä, se on, tunnemme hänen sinetöintinsä ja sanan voiman elävässä liikutuksessa ja lohdutuksessa.*

ANSAITSEMATON ARMO

Aulis Ansaharjun saarna Malmin kirkossa 12.2.2017

Jumalan armoa ja rauhaa teille ja meille kaikille. Olemme saaneet taas uuden armon päivän ja tilaisuuden kokoontua Jumalan sanan ääressä ja voimme kukin kohdallamme, niistä lähtökohdista, mistä olemme tähän tilaisuuteen tulleet, ammentaa voimaa uskonelämäämme. Näiden seuratilaisuuksien tarkoitus on juuri se, että Jumala saa sanallaan hoitaa meitä.

Vanhurskauttaminen on Jumalan työ ihmisessä

Tämän päivän teema on ansaitsematon armo. Eräs tämän päivän teksteistä on juuri se, mistä Martti Luther äsken meille saarnasi. On ihmeellistä, että aivan viime tunneilla töihin tulleet saivat saman palkan kuin aamusta saakka raataneet. Luther selitti siinä meille evankeliumin ytimen: Kun Jumala vanhurskauttaa syntisen, ei ole mitään merkitystä sillä, mitä syntinen itse tekee. Se on alusta loppuun ja täydellisesti Jumalan hyvyyttä - niin kuin Luther sanoo - hänen hyvyyttään ja hänen armoaan.

Kun me ajattelemme Jumalan armoa, se jo sananakin koskettaa meitä. Paavali sanoo Efesolaiskirjeessä: ”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta-se on Jumalan lahja” (Ef. 2:8). Onko armo sitten jotain sellaista, että me vain nappaamme sen tuosta itsellemme ja sanomme, että kiitos vaan, kun sain tämän armon? Onko se niin halpaa? Minä uskon, että kaikki, jotka ovat todella tulleet omakohteisesti tuntemaan Jumalan suuren armon, myös tietävät, kuinka kallisarvoista se on.

Armo ja armonvarkaat

Laestadius puhuu armonvarkaista; sana on aika kummallinen ja taitaa olla Laestadiusen oma, kuvaava sana. Hän tarkoittaa sillä niitä ihmisiä, jotka omivat Jumalan armolupaukset itselleen ilman että sydämessä on tapahtunut todellista mielenmuutosta, ilman että Jeesuksen kärsiminen ja kuolema olisi saanut mitenkään särkeä sydäntä. Muistan Toivo Vesterisen tästä puhuessaan sanoneen, että Laestadius tarkoittaa niitä ihmisiä, jotka menevät kirkastuksen vuorelta suoraan ylösnousemuksen aamuun, mutta heillä ei ole aikaa eikä tarvetta käydä Getsemanessa ja Golgatalla.

Kallis ja ansaitsematon armo

Armo on kallista. Sen on Jumala valmistanut Poikansa kärsimyksen, kuoleman ja voitollisen ylösnousemuksen kautta juuri meitä, sinua ja minua varten.

Ja se on täysin ansaitsematonta meidän osaltamme. Luther puhui tuossa myös siitä ihmeellisestä asiasta, että ensimmäiset ovat viimeisiä ja viimeiset ovat ensimmäisiä. Sitäkin on ihmisjärjellä mahdoton käsittää. Mutta se liittyy kiinteästi tämän päivän aiheeseen ja juuri siihen, miten me voimme armon omistaa itsellemme. Teksti: Matt. 19:13–30

Lapsenkaltaisuus

Tässäkin tekstissä Jeesus ottaa esikuvaksi lapsen. Muistamme, että edellisessä eli Matteuksen evankeliumin 18. luvussa teksti alkaa juuri sillä, että Jeesus sallii lasten tulla tykönsä ja sanoo: *ellette käännä ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan* (Matt. 18:3). On usein puhuttu siitä, mitä Jeesuksen tarkoittama lapsenkaltaisuus oikein on. Joku on ajatellut, että se on sitä, että lapsi on aina kuuliainen ja tekee aina sen, mitä vanhemmat sanovat. Joilakin voi olla niin, mutta minulla ei ole sitä kokemusta, että olisin lapsena ollut aina kuuliainen tai että minun lapseni olisivat aina niin toimineet. En oikein jaksa uskoa, että kuuliaisuus olisi ehtona taivaan valtakuntaan pääsemiselle. Mutta lapsi kyllä turvaa kaikessa vanhempiinsa; varsinkin silloin, jos tulee joku ongelma tai joku hätä, ensimmäisenä hän ajattelee saavansa apua isältä ja äidiltä. Emmekö mekin Jumalan lapsina ole sellaisia, että käännyimme hädässä taivaallisen Isän puoleen ja rukoilemme häneltä apua? Hän on meidän rakas Isämme. Me tiedämme, että apu löytyy Häneltä.

Lapsi on esimerkkinä meille aikuisille siinä, miten hän suhtautuu samaansa lahjaan. Kun lapsi saa jonkun lahjan, hän ottaa sen ilolla vastaan eikä ajattele ensimmäisenä niin kuin me vanhemmat: ”Hyvän aika! Minulla ei ole nyt antaa mitään vastalahjaa tuolle, joka minulle antoi lahjan.” Ei lapsi ajattele sitä, että me jollakin vastalahjalla tekisimme sen lahjan antajan tyytyväiseksi. Hän ottaa, niin kuin apostoli sanoo, Jumalan lapsena vastaan Jumalan armon ja iloitsee siitä. Tässäkin Jeesus sanoo: *”Antakaa lasten olla, älkää estäkö heitä tulemasta minun tyköni, sillä sen kaltaisten on taivasten valtakunta.”* Ja hän pani kätensä heidän päälleen ja lähti sieltä pois. (Matt. 19:14-15).

Käskyjen pitäminen

Sitten tässä on kuvaus Jeesuksen ja erään miehen välisestä keskustelusta. Tämä mies tulee ja kysyy Jeesukselta, että *”Opettaja”* – hän tunnusti siis Jeesuksen opettajaksi – *”mitä hyvää minun pitää tekemän,*

että minä saisin iankaikkisen elämän?” (Matt. 19:16). Kysymyksessä on kyllä oikeita aineksia. Muistamme Luukkaan evankeliumista toisen tapauksen kirjanoppineesta, joka kerran kysyi Jeesukselta, mitä hänen tulisi tehdä tullakseen autuaaksi. Jeesus antaa ensin samanlaisen vastauksen kuin tässäkin, eli kehottaa pitämään käskyt.

Mutta siinä tapauksessa, johon viitataan, Jeesus puhuu kertomuksen laupiaasta samarialaisesta. Se on se täydellinen vastaus lainoppineen kysymykseen, miten ihminen tulee autuaaksi. Hän tulee autuaaksi niin, että pääsee Jeesuksen hoidettavaksi. Hänellä ei ole mitään itsellään. Hän on haavoitettuna ja rikkirevittynä siellä tien varressa, eikä voi mitenkään auttaa itseään. Laupias samarialainen tulee ja hoitaa hänen haavansa, ottaa hänet juhtansa selkään ja vie majataloon. Jeesus antoi lainoppineelle kaksi vastausta; ensin tämän kehuessa pitäneensä lain kaksoiskäskyn, Jeesus sanoo: *”Tee se, niin saat elää.”* Samoin tässä kohdassa Jeesus sanoo, että jos hän tahtoo päästä elämään sisälle, hänen on pidettävä käskyt. Mutta Jeesus antoi kuitenkin pitemmän vastauksen laupiaan samarialaisen vertauksen muodossa, jossa hän kuvaa sen todellisen tien, miten ihminen tulee autuaaksi.

Jeesus sanoo tässä: *”Miksi kysyt minulta, mikä on hyvää? On ainoastaan yksi, joka on hyvä. Mutta jos tahdot päästä elämään sisälle, niin pidä käskyt”* (Matt. 19:17). Tämä mies sitten kysyy, mitä nämä käskyt ovat ja Jeesus luettelee ne käskyt, jotka ovat Mooseksen lain toisessa taulussa, ne, jotka koskevat meidän suhdettamme lähimmäiseen. Kolme ensimmäistä käskyhän puhuvat ihmisen ja Jumalan välisestä suhteesta. Jeesus siis antaa tässä ymmärtää, että jos me pidämme kaikki nämä käskyt, niin kuin tämä nuorukainen tässä sanoi pitäneensä, se kyllä riittää. Mutta tässä herää epäily, tunsikohan tämä nuorukainen itseään tarpeeksi hyvin. Uskon niin, että meistä jokainen miettii, onko pitänyt kaikki nämä käskyt: älä tapa, älä tee huorin, älä varasta, älä valehtele, kunnioita isääsi ja äitiäsi, rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. En usko, että täällä on ketään, joka vastaisi samalla tavalla kuin tämä nuorukainen: *”Kaikkia näitä minä olen noudattanut, mitä minulta vielä puuttuu. Jeesus sanoi hänelle: Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa; ja tule ja seuraa minua”* (Matt.19:19–20).

Lain ja evankeliumin suhde

Tässä on meille opetus siitä, miten Jumalan sana julistetaan lain ja evankeliumin avulla. Kyseessä on nuorukainen, joka kyllä tunsii Mooseksen lain ja eli niin kuin Raamattu sanoo. Hän oli jumalaapelkäävä mies ja tunsii varmaankin kirjoitukset, mutta hänen

omatuntonsa ei ollut ollenkaan herännyt. Jeesus antaa tässä esimerkin, että silloin on tuotava esiin Jumalan vanhurskas laki, ei siksi, että sillä syytettäisiin tätä ihmistä, vaan siksi, että ihminen tulisi huomamaan oman tilansa. Lain tehtävä on opettaa meitä tuntemaan, että me olemme rikkoneet Jumalan lain joka ainoassa kohdassa ja että itse emme pysty itseämme auttamaan. Tällä tavoin laki on johdattaja Kristuksen luokse.

Kyllä sellaiselle ihmiselle, jonka sydän särkyvä kärsivää Kristusta katsellessa, kelpaa evankeliumin sana. Ja evankeliumihan juuri on Jumalan voima. Laki on tosin tarpeellinen siinä, että se osoittaa meidän mahdottomuutemme omin ansioin kelvata Jumalalle, mutta evankeliumi on se Jumalan voima, joka pelastaa. Evankeliumin sana avaa syntisen ihmisen silmät näkemään, että Jumalan vanhurskaan lain voi täyttää vain uskomalla Vapahtajaan, joka on täyttänyt lain sen viimeistä piirtoa myöten.

Mainitsen tässä yhteydessä myös äsken sanomaani ja ajankohtaiseen avioliittokeskusteluun liittyvän asian. On mielipiteitä, jotka haluavat vesittää Jumalan lakia, esimerkiksi kuudennen käskyn kohdalla. Ei haluta pitää huoruuden eri muotoja syntinä, niin kuin ne Jumalan sanassa ovat. Jotkut ajattelevat, että sillä Raamatun sanassa pitäytymisellä halveksitaan sellaisia, joilla on homoseksuaalisia taipumuksia. Mutta asia ei ole niin. Meidän tulee olla tarkkoja siitä, että me emme minkään synnin tai taipumuksen takia tuomitse tai halveksi ketään ihmistä, sillä jokainen meistä on vain suuri syntinen Jumalan edessä. Mutta emme voi vesittää sitä, minkä Jumalan sana sanoo synniksi. Se on ja pysyy syntinä, olivatpa ihmiset, vaikka me kaikki tässäkin jotakin muuta mieltä.

Siksi on niin tärkeää, että me kristitytkin ymmärrämme, mikä on lain tehtävä ja mikä on evankeliumin tehtävä. Evankeliumin sana kuuluu meille jokaiselle suurelle syntiselle, joilla on erilaisia synnillisiä taipumuksia, liittyvät ne sitten sukupuolisuuden alueeseen tai ehkä siihen, että on sairaaloinen taipumus hankkia omaisuutta. Jollakin voi olla sellainen taipumus, etteivät omat ja vieraat rahat tahdo pysyä erillään tai muuntaa totuutta omissa puheissaan.

Meillä on kaikilla omat helmasyntimme, mutta ystävät rakkaat, meillä on armollinen Jumala, joka on lähettänyt Poikansa maailmaan juuri meitä varten, juuri tällaisia suuria syntisiä varten. Ja hän on suuresa armossaan lahjoittanut meille uskon, joka on aivan kuin se käsivarsi, jolla me otamme vastaan Kristuksen suuren lunastusarmon. Otamme uskolla vastaan todistuksen, kun meille sanotaan: usko kaikki syntisi anteeksi. Ja siinä todella tarkoitetaan: kaikki. Miksi se on niin? Siksi että Jeesus on sovittanut kaikki meidän syntimme. Mitään ei ole jäänyt sovittamatta.

Neulansilmä

Tässä sitten Jeesus puhuu vielä siitä, että rikkaan on vaikea päästä taivasten valtakuntaan ja sanoo: *”Helppompi on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan”* (Matt. 19:24). Ei Jeesus tässä varmaan tarkoita luonnollista varakkuutta ja rikkautta, vaikkakin aineellisesta omaisuudesta voi joskus tulla ihmiselle niin tärkeä, että Jumalan armo, vaikka sen tunnustaakin olevan olemassa, haalistuu siinä rinnalla.

Tätä vertausta neulansilmästä käytetään joskus puhekielessäkin. On ajateltu, että Jerusalemin muurissa olisi ollut sellainen hyvin pieni portti, jota sanottiin Neulansilmäportiksi. Toiset historioitsijat ja raamatuntutkijat kuitenkin sanovat, että ei siellä ole sellaista porttia koskaan ollutkaan, vaan että Jeesus haluaa ottaa siitä vertauksen mahdottomasta asiasta. Hän puhuu neulansilmästä, neulan, jota käytetään ompelamiseen. Toisaalta ottaa suurimman eläimen, joka siellä Lähi-Idässä silloin oli, osoittaakseen, että sellaisen rikkaan, joka ajattelee itsellään olevan tuomista Jumalalle, pääsy taivaan valtakuntaan on mahdotonta. Varmaan hyvä vertaus siinä mielessä, että kuulijat kyllä ymmärsivät, miten mahdoton tehtävä on koettava saada kameli neulansilmästä läpi.

Jumalan armo kuuluu kaikille erottamattomasti, rikkaille ja köyhille – puhun nyt luonnollisista eroista – nuorille ja vanhoille, kansallisuudesta ja sukupuolesta riippumatta. Kristus on maksanut kaikkien synnit, koko maailman synnin

Opetuslapset sanoivat Jeesukselle: *”Kuka sitten voi pelastua?” Niin Jeesus katsoi heihin ja sanoi heille: ”Ihmisille se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista”* (Matt. 19:24–25). Tässä Jeesus haluaa kertoa nyt meillekin, että me - niin kuin me ymmärrämmekin, että iankaikkinen pelastus ja iankaikkinen elämä ovat kokonaan Jumalan valmistamia. Jumala on kaikkivaltias. Hän, joka on luonut meidät ja koko maailman, on myös valmistanut meille pelastuksen Pojassaan.

Armopalkka

Pietari, joka usein oli opetuslasten puhemiehenä, sanoi Jeesukselle: *”Katso, me olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua: mitä me siitä saamme?”* (Matt. 19:27). Pietarilla ja muilla opetuslapsilla oli se ajatus, että heidän tulisi saada joku korvaus siitä, että he olivat Jeesuksen käskyn mukaan jättäneet kaikki ja lähteneet seuraamaan häntä. Pietarikin jätti kalastajan ammatin veljensä Andreuksen kanssa ja lähti seuraamaan Jeesusta. Mutta opetuslapset eivät tässä ymmärrä, mitä Jeesuksen seuraaminen merkitsee.

Pietari sai kyllä sitten matkan varrella asiasta lisää opetusta, mutta he ymmärsivät sen vasta sitten, kun heidän Mestarinsa otettiin kiinni ja vietiin tuomittavaksi. Kristuksen seuraaminen merkitsee sitä, että hänen seuraajansa kuljetetaan Golgatan ristille sydämen särkymäpaikalle, sille oikealle valvomapaikalle.

Jeesus ei kuitenkaan lähde tässä moittimaan Pietaria eikä muita opetuslapsia tästä kysymyksenasettelusta tai Pietarin ajatuksesta, että he saisivat jotakin Jeesuksen seuraamisesta. Jeesus sanoo: *”Totisesti minä sanon teille: siinä uudestisyntymisessä, jolloin ihmisen Poika istuu kirkkautensa valtaistuimella, saatte tekin, jotka olette minua seuranneet, istua kahdelatoista valtaistuimella ja tuomita Israelin kahtatoista sukukuntaa. Ja jokainen, joka on luopunut taloista tai veljistä tai sisarista tai isästä tai äidistä tai lapsista tai pelloista minun nimeni tähden, on saava monin veroin takaisin ja perivä iankaikkisen elämän”* (Matt. 19:28–29). Jeesus haluaa tässä asettaa sen ihanan kuvan meidän silmiemme eteen, että kerran luodaan uudet taivaat ja uusi maa. Ja me, jotka olemme saaneet armon tulla Jeesuksen veljiksi ja sisariksi, olemme hänen kanssaperillisiä ja meitä odottaa sama perintöosa. Kun me uskontunnustuksessa sanomme, että Kristus nousi taivaaseen ja istuu Jumalan oikealla puolella ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, me olemme hänen kanssaperillisinään samassa asemassa.

En tiedä, ymmärsivätkö opetuslapset tuossa vaiheessa sitä, kuinka suurista asioista Jeesus puhui. Ajattelen kuitenkin, että me, jotka olemme saaneet elävän uskon lahjana, saatamme joskus sielujemme silmin nähdä, mikä meitä odottaa.

Uskovalle ihmiselle kuolema ei ole mikään loppu, vaan vain siirtyminen ajasta iankaikkisuuteen. Meillä on matkaa vielä jäljellä, eikä meidän tarvitse joka hetki ajatella, onko viimeinen hetki nyt ihan heti juuri tuossa. Se on kaikki Jumalan kädessä. Meidän elämämme pituus on jo määritetty. Hän tietää ja me emme onneksi tiedä, koska me, tämä savimaja ei kestäisi sellaista tietoa. Mutta me olemme matkalla ja me saamme uskossa vaeltaa ja seurata Herraa Jeesusta Kristusta ja hänen seurassaan saamme olla nytkin. Ja haluan vielä johdattaa meitä kaikkia sinne ylösnousemuksen aamuun, siihen hetkeen, kun Jeesus ilmestyy opetuslapsilleen ja sanoo: *”Rauha teille!”* Luther sanoo, että niissä sanoissa on koko evankeliumi. Niissä on todistus siitä, että synnit on annettu anteeksi. Uskokaa rakkaat ystävät taas tällä hetkellä se, että saamme olla Jumalan lapsia ja saamme olla iloisia siitä, että kaikki synnit on annettu anteeksi Jeesuksen nimessä ja hänen kalliissa sovintoveressään.

Aamen. ■

Pieni elävä Jumalan lasten joukko Volgan rovastikunnassa

Borisoglebskin Pyhän Ehtoollisen seurakunta

Inkerin kirkon Volgan rovastikuntaan kuuluu pieni Borisoglebskin seurakunta. Paikka sijaitsee Etelä-Venäjällä. Matkaa länteen päin Ukrainan rajalle on 600 km ja idän suuntaan Volgavirran rannalla sijaitsevaan miljoonakaupunki Saratoviin matkaa on 300 km.

Jumalan työ tällä alueella alkoi siitä, kun muuan Vasiljevin perhe kuunteli 1990-luvun alussa suomalaisen lähetystyöntekijän saarnaa radiosta. Saarna sisälsi Sergei Vasileville vastauksia moniin hengellisiin kysymyksiin. Sen seurauksena hän kutsui Borisoglebskiin isomman mission, joka johti hengellisen ryhmän perustamiseen kaupungissa. Ryhmä rekisteröitiin Inkerin kirkon seurakunnaksi 1994 ja se alkoi aktiivisen toimintansa mm. tupaseurojen sekä Raamatun ja Katekismuksen opiskelun merkeissä. Seurakunnan hoitajana toimi Sergei Vasiljev vuoteen 1998 saakka, jolloin Vasiljevin perhe muutti Amerikkaan.

Pakolaisten turvapaikka

Borisoglebskin seurakunta on ihmeellinen kertomus Jumalan voimasta ja johdatuksesta. Neuvostoliiton hajottua 1990-luvun alussa eteläisistä reunavaltioista tuli pakolaisia Venäjän puolelle. He joutuivat syrjityksi ihmisryhmäksi, jotka eivät saaneet passeja eikä kunnan työtäkään mistään. Monet heistä joutuivat asumaan vuosikautia työmaaparakeissa ja muissa oikein kurjissa oloissa. Koska Borisoglebskin kaupunki avusti näitä pakolaisia, heistä muodostui paikkakunnalle kohtalaisen suuri yhteisö. Monet pakolaisista löysivät tiensä vastaperustettuun seurakuntaan, jossa he saivat sekä hengellistä että maallista tukea. Seurakunnan yhteydessä nämä syrjityt ihmiset alkoivat nähdä valon pilkahduksia paremmasta tulevaisuudesta. Vaikka odotukset lienevät olleet aluksi materiaaliset, Jumala sai kuitenkin tilaisuuden tehdä työtä heidän sydämissään.

Misa ja Ljuba

Mihail Starilov (Misa) oli silloin paikallinen nuori ja hän oli tullut seurakunnan yhteyteen jo 16-vuotiaana 1990-luvun puolivälissä. Sana oli koskettanut nuorukaista siinä määrin, että hän hakeutui opiskelemaan Kelttoon teologiseen instituuttiin. Tavoitteena oli kasvaa kristittyinä ja toisaalta ajatus jostain tehtävästä seurakunnassa. Molemmat alkoivat pian toteutua

ja samalla tapahtui jotain vielä suurempaa. Misa löysi opiskelijajoukosta tulevan vaimonsa, Ljuban. Ljuba on kotoisin Izevskista ja hän oli tullut vuonna 1998 samaan paikkaan opiskelemaan pyhäkouluopettajaksi. Ljuba ja Misa vihittiin avioliittoon ja he asettuivat asumaan Misan kotipaikkakunnalle Borisoglebskiin. Misa kutsuttiin seurakunnan hoitajaksi ja myöhemmin jatko-opiskeluiden jälkeen hänet vihittiin Inkerin kirkon papiksi ja Borisoglebskin seurakunnan kirkkoherraksi.

Tänä vuonna Misa sai lisää vastuuta Inkerin kirkossa, kun hänet nimitettiin oman työn ohella myös Voronezhin seurakunnan kirkkoherraksi. Voronezh sijaitsee 220 km:n päässä Borisoglebskistä Ukrainan suuntaan.

Vuonna 1998 Borisoglebskin seurakunnalle ostettiin omakotitalo, josta tuli myös Ljuban ja Misan perheen koti. Siellä ryhdyttiin pitämään jumalanpalveluksia ja muuta seurakuntatoimintaa. Taloa laajennettiin 1990-luvun lopulla siten, että laajennusosaan rakennettiin tilava kirkkosali omine sisäänkäynteineen. Sali on todellista monitoimitilaa, oma syvennys alttarille, ruokailutila pikkukeittiöineen, WC ja erillinen tila kokoontuvalle seurakunnalle. Tiloissa on matkalaisten myös hyvä majoittua. Pihalla tontin perällä on mainio suomalaistyylinen sauna, jossa vieraatkin pääsevät rentoutumaan.

Kirkkoherra Mihail Starilov (oik.) aktiivisen seurakuntalaisen Andrej Zaitsevin kanssa seurakunnan toimitalon seinustalla.

Yhteydet Esikoisten kanssa syntyvät

Esikoisten yhteydet sinne ovat syntyneet jo 2000-luvun alkupuolella ja ensimmäinen lähetysmatka tehtiin toukokuussa 2006 Pentti Kumpulaisen henkilöautolla. Lähetysmiehinä tuolloin olivat Sakari Siltala ja Olli Puolakka, tulkkina toimi Santeri Iikko. Jo vuoden päästä toteutettiin seuraava matka samojen henkilöiden toimesta tila-autolla, ja nyt olivat mukaan pääsivät vaimotkin Pia, Riitta ja Eila. Jo nämä ensimmäiset vierailut jättivät matkalaisten sydämiin lähtemättömät muistot. Vastaanotto oli sydämallinen ja Jumalan sana sai voimallisesti vaikuttaa.

Esikoiset ry:stä Borisoglebskin seurakunnassa vierailaan kaksi kertaa vuodessa, keväällä ja syksyllä. Samoihin matkoihin liittyvät vierailut myös muutamissa muissa Volgan rovastikunnan seurakunnissa, kuten Saratovissa ja Saranskissa. Nykyisin matkat tehdään tavallisesti siten, että lennetään ensin Moskovaan ja sieltä vuokrataan auto, jolla liikutaan kohdeseurakunnissa. Tällöinkin automatkaa kertyy noin 2000 kilometriä.

Misa ja Ljuba tekevät seurakuntatyötä suurella sydämellä. Jumalanpalveluksiin ja seuroihin kokoontuu normaalisti n. 20 henkeä, eri-ikäisiä ihmisiä. Lapsille on omaa ohjelmaa ja he ovat innokkaasti mukana kaikissa tilaisuuksissa ja esiintyvät mielellään laulamalla oppimiaan hengellisiä lauluja. Borisoglebskin seurakunnassa on aina ihmeellinen lämpö ja rakkauten henki. Ihmiset ovat läheisiä toisilleen, kuuntelevat mielellään Jumalan sanaa. Tavanomaista on myös, että kaikki seurakuntalaiset haluavat seurojen päätteeksi henkilökohtaisen siunauksen ja anteeksi-antamisen todistuksen. Ne ovat koskettavia hetkiä. Borisoglebskin seurakuntalaisia osallistuu myös vuosittain Esikoiset ry:n järjestämälle Rzhevin perheleirille. Siellä sen alueen kristityt saavat tavata toisiaan, kasvaa uskossa ja vahvistua Jumalan lapsina.

Seurat alkamassa.

Sakari kirjoitti ensimmäiseltä matkalta muistiinpanoihinsa:

Borisoglebskiin saavuimme kello 15 aikaan. Ajoimme paikalliseen kirkkoon, joka on pikkukadun varrella sijaitseva omakotitalo ja samalla paikallisen diakonin, Mihail Starilovin ja hänen puolisonsa Ljuban, koti. Tunsimme, että paikka on kodikas ja viihtyisä, ja henki sai levätä. Kirkolla meidät otettiin erittäin lämpimästi vastaan ja hetken kuluttua meille tarjottiin hyvä ateria. Paikalla oli myös toinen seurakunta auttamassa ruokailun järjestämisessä. Mies oli kotoisin Tadžikistanista. Saimme kuulla heidän kertomuksensa ihmeellisestä Jumalan johdatuksesta uskovien pariin. Keittiön ruokapöydän ääressä oli lämmin tunnelma ja tunsimme todella, että olimme tulleet ystävien luokse.

Seurat alkoivat klo 18. Väkeä oli kokoontunut hieman yli 30 henkilöä. Pentin alkupuheen jälkeen Olli puhui Joh. 1:1-20 todellisen Sanan syvimmästä olemuksesta ja Sakarin tekstinä oli kylväjän vertaus Luuk. 8:4-17. Puhuimme myös itsestämme, perheistämme ja herätysliikkeistämme. Seuratilaisuus oli koskettava ja suurin osa seuravieraista halusi kuulla omalle kohdalleen siunauksen ja synninpäästön sanat. Tunnelma oli lämmin ja tunsimme olevamme kuin saman perheen jäseniä. Saimme myös pyynnön tulla uudelleen tänne, jos mahdollista useamminkin kuin kerran vuodessa.

Keskustelujen jälkeen menimme saunaan. Tuntui hyvältä olla kunnan löylyissä! Saunottuamme istuskelimme pitkään keittiössä iltaa syöden ja keskustellen. Rakkauten palveluksessa oli mukana monia seurakuntalaisia. Mieleen tuli nuoruuden aikaiset yöpymiset isoissa seuroissa vierailta paikkakunnilla. Keskustelujen jälkeen kävimme kodikkaasti levolle kuka keittiön sohvalle, kuka pieneen alkoviin ja kuka kirkkosalin lattialle.

Seurakunnan työ Borisoglebskissa jatkuu hyvin alkaneella tavalla, jossa Misa ja Ljuba kantavat suuren vastuun. Myös työmäärä on suuri, kun samalla pitää käydä työssä ja huolehtia perheen asioista. Viime vuosina perheen ja seurakunnan taloutta on rasittanut se, että Misa on ollut useita jaksoja työttömänä. Esikoiset ry:n lähetystoimikunta koordinoi seurakunnalle tukea näitä tarpeita varten.

Jos Herra suo, vuonna 2021 Borisoglebskissa vieraillee Esikoiset ry:n saarnaajat 19.-24.5 (Aulis Ansharju ja Jorma Halme) sekä 15.-20.9 (Juuso Ahonen ja Veikko Vuohijoki). Herra seurakuntaa vahvistakoon ja kaiken työn siunatkoon! ■

Vuosi koronaviruspandemian varjossa

Koronaviruspandemialla on ollut suuri vaikutus herätysliikkeemme toimintaan. Yhteen kokoontumisten estyessä uusia tapoja julistaa evankeliumia, ylläpitää yhteyttä ja hoitaa toimintaa on kehittynyt aiempien tapojen rinnalle.

Maaliskuun alkupuolella 2020 koronaviruspandemia alkoi levitä Suomessakin voimakkaasti. Kaikki kokoontumiset koko Suomessa ja lähetystyö Venäjälle ja Viroon jouduttiin viranomaisohjeiden mukaisesti keskeyttämään maaliskuun 15. päivä alkaen. Elo-marraskuussa paikkakunnilla voitiin pitää tilaisuuksia väljissä tiloissa etäisyyksistä ja käsihygieniasta huolehtien, kunnes taas joulukuun alusta lähtien kaikki kokoa-va toiminta jouduttiin uudelleen keskeyttämään. Heti pandemian alusta alkaen Esikoiset ry on kaikessa toiminnassaan pyrkinyt noudattamaan viranomaisten määräyksiä ja suosituksia ja kaikin tavoin toimimaan vastuullisesti. Paikkakunnilla on myös mukauduttu ev.lut. seurakuntien ohjeistuksiin ja käytäntöihin esim. kirkkotilojen henkilömäärästä. Pandemian alussa toimintaa toteutettiin koko maata koskevalla yhdistyksen hallituksen antamalla ohjeistuksella. Syksyllä paikkakunnat sopeuttivat toimintansa paikalliseen tautitilanteeseen

pohjautuvan viranomaisohjeistuksen mukaisesti.

Vaikka pandemia keskeytti seurakunnan kokoontumiset, se ei kuitenkaan keskeyttänyt tarvetta sanan kuulemiselle ja sen julistamista vaan pikemminkin kiihdytti sitä. Tarve kuulla pelastavaa sanaa Jeesuksesta Kristuksesta

kasvoi sairauden koetellessa läheisiämme, toistemme kohtaamisen estyessä ja epävarmuuden lisääntyessä. Seuratoiminta jatkuikin jo heti maaliskuun 22. päivä kuunteluseuroina, jotka toimitettiin ilman läsnä olevaa seurakuntaa joko kodeista ja seurapaikoilta. Kevään

aikana pidettiin myös useita lähetyksiä vuorollaan toimittamia valtakunnallisia kuunteluseuroja. Helsingin ja Turun seudulla alettiin maaliskuussa pitää joka päivä aamuhartauksia ja jakaa niitä WhatsAppilla. Pian satoja seurakuntalaisia ympäri Suomen oli liittynyt ryhmiin, joissa hartaudet pystyttiin kuuntelemaan. Huhtikuun alusta alkaen alettiin toimittaa valtakunnallisesti kuultavia viikkohartauksia tiistai- ja torstai-iltaisina. Seurojen ja hartauksien tallennearkisto on tuonut suurta lohtua sanaa kaipaaville sie-luille.

Uusia toimintatapoja avuksi

Uusia toimintatapoja jouduttiin luomaan myös lapsi- ja nuorisotyöhön. Huhtikuussa alettiin toimittaa nettipyhäkoulua. Uusi pyhäkouluvideo tuli joka sunnuntai katsottavaksi verkkosivujemme kautta. Nuorten iltoja alettiin toimittaa verkkokokoustyökalu Zoomilla. Nuoret ja nuorten illan vetäjät keskustelivat vapaasti ja nuoret jäivät usein juttelemaan keskenään virallisen ohjelman loputtua.

Vuoden 2020 rippikoulun ohjelma jouduttiin toteuttamaan poikkeuksellisella tavalla. Kevään viikonlopputapaamiset peruuntuivat, mutta leiri pystyttiin on-

neksi pitämään ajallaan erityisjärjestelyin. Konfirmaatio siirrettiin varmuuden vuoksi syyskuulle. Nuorten polvistuminen Ristin kirkon alttarille konfirmoitavaksi kirkon ollessa niin täynnä, kun sinne voitiin oheistuksen mukaan vieraista ottaa, oli koskettava ja mieleenpainuva hetki.

Niin suuri tarve kun diakoniatyölle juuri nyt onkin, juuri sen toteuttaminen on ollut erityisen vaikeaa. Vanhemman väen kokoontumiset ovat olleet keskeytyksessä koko ajan ja jopa yksittäisten tapaamisten järjestäminen erityisesti palvelutaloissa ja sairaalaoastoin on vaikeaa. Vanhuksia, yksinäisiä ja sidottuja on pyritty muistamaan puhelinsoitoin.

Seurakuntamatkat Venäjälle ja Viroon ovat olleet keskeytyneenä maaliskuusta 2020 lähtien. Vaikka kohdeseurakuntiin on pidetty monella tapaa yhteyttä saarnaveljien ja seurakuntalaisten toimesta, matkojen estymistä on ollut vaikea korvata muilla keinoin. Viime

aikoina seurakuntiin on lähetetty videotervehdyksiä ja myös joi-takin seuratilaisuuksia on pidetty verkkokokoustyökalujen avulla. Tätä halutaan jatkaa nyt keväällä, kunnes matkat ja leirit voivat taas tapahtua.

Kevään 2020 paikallisosastojen kokoukset siirtyivät monilla paikkakunnilla loppukesään tai syksyyn, samoin kuin yhdistyksen kokous. Yhdistyksen hallinnon ja hallituksen toiminta on jatkunut keskeytyksettä, mutta se on siirtynyt pitkälti verkkokokouksien käyttöön.

Poikkeusaika jatkuu toistaiseksi

Nyt helmikuussa 2021 kaikki ko-koava toiminta ja ulkomaan seurakuntamatkat ovat edelleen estyneet. Toiminta jatkuu kuitenkin vilkkaana. Kuunteluseurat, aamu- ja viikkohartaudet, nettipyhäkou-lut ja nuorten illat Zoomilla pidetään säännöllisesti. Venäjälle, Viroon ja keski-Eurooppaan pi-

detään kuunteluseuroja tai seuraita pidetään verkkokokoustyökaluilla. Joillain paikkakunnilla on aloitettu raamattupiirien pitäminen verkkokokouksina. Vuoden 2021 rippikoulu on käynnissä, mutta kevään tapahtumien aikataulua ei ole vielä voitu vahvistaa. Uusia tapoja koota seurakuntalaisia turvallisesti ja aktiivisesti sanan ääreen etsitään edelleen. Ennen kaikkea meitä kannustetaan huolehtimaan läheisistämme, soittamaan yksinäisille ja sidotuille ja viemään toisillemme ja kaikille sitä rauhaa, mitä Jumala sanassaan on luvannut. Vaikka koronarokotteiden antaminen on nyt päässyt käyntiin, voi kestää vielä jonkin aikaa, ennen kuin voimme taas rajoituksetta kohdata toisiamme kasvoista kasvoihin. Voi sitä riemua, kun se päivä koittaa! Olkaamme siihen saakka toisiamme lähellä ja sanan hoidossa kaikilla niillä tavoilla, joita Taivaan Isä on meille armo-saan suonut. ■

Kari Simolin

Sillä minä tunnen ajatukseni, jotka minulla on teitä kohtaan, sanoo Herra: rauhan eikä turmion ajatukset; minä annan teille tulevaisuuden ja toivon. Silloin te huudatte minua avuksenne, tulette ja rukoilette minua, ja minä kuulen teitä. Te etsitte minua ja löydätte minut, kun te etsitte minua kaikesta sydämestänne. Ja niin minä annan teidän löytää itseni, sanoo Herra, ja minä käänän teidän kohtalonne ja kokoan teidät kaikista kansoista ja kaikista paikoista, joihin olen teidät karkoittanut, sanoo Herra, ja palautan teidät tähän paikkaan, josta minä siirsin teidät pois.

Jer. 29: 11-14

Hyvä neuvo

Lutherin kirjoitus kirjasta
Lutherin ja Melanchtonin
Satuja ja vertauksia

Eräässä vanhassa kirjassa kerrotaan, että nuorukainen kyseli vanhalta ja kokeneelta tämän elämän koulun käyneeltä mieheltä, miten hän pääsisi ahdistuksista ja ennenkaikkea niistä moninaisista pahoista ja ilkeistä vieläpä riettaistakin ajatuksista, jotka tahtoivat aivan väkisin täyttää mielen.

Vanhus vastasi: Rakas poikani! Ethän sinä voi estää lintuja lentämästä pääsi yli, mutta sen kyllä voit estää, ettei lintu istu päähäsi ja tee siihen tai korviisi pesäänsä. Niinpä et myös voi estää pahojen ja likaisten ajatuksienkaan tuloa mieleesi, mutta turvautumalla Jumalaan ja hänen apuunsa voit varoa sortumasta noiden ajatusten tuomiin houkutuksiin ja ajaa nuo ajatukset mielestäsi pois.

Samassa vanhassa kirjassa kerrotaan myös toisesta nuoresta miehestä, joka myös meni erään viisaan ja kokeneen vanhuksen luo neuvoa saamaan. Tämäkin nuori mies kertoi pahoista ja likaisista ajatuksistaan, joita hän ei voinut vastustaa vaan lankesi suuriin synteihin.

Vanhus vei nuorukaisen kedolle ja sanoi: Kas niin, levitäppä nyt kätesi ja ota kiinni koko kourallinen tai koko sylillinen tuulta, mutta varo, ettei se pääse sinulta karkuun. Nuorukainen hämmästyí moisesta kehoituksesta ja tuumi: Siihen ei kukaan ihminen pysty.

– Eipä, ei, sanoi vanhus ja jatkoi: Yhtä vähän kuin sinä tai joku muu ihminen voi vangita tuulta ja pitää sitä kourassaan, yhtä vähän me kykenemme estämään pahojen ajatusten lentämistä mieleemme. Mutta Jumalan avulla me kyllä niistä ajatuksista pääsemme. ■

Lahja näkymätön

*Aatokset mun, vie muistoihin vuosien taa
Oli lahjoja monta, oli piestä, oli suurta
Pehmeää, kovaa, helisikin joku
Muistan paketit nuo, muistan nauhat ja paperit
nätit*

*Oli iloa, onnea. Riemua lasten, iloa vanhempain
Niin viatonta aika tuo, se muistojen kultaa on
Lahjat nuo monet aukaistihin
Oli vaatetta, oli lelua monta
Mun muistoni, muistoni kallehimmat*

*Lahjat, lahjat kaikki avattu jo
Kuinka kauniit ovat lahjani mun
Sovitan paitaa lelua kannan
Oi onnea, riemua, kunpa ei loppua tällä*

*Äitini rakkain, hän kätensä ojentaa
Viel' on yksi avaamatta, lahja näkymätön
Tuon lahjan näkymättömän, käsiltä äidin
Käteeni sain, tuo lahjan niin ihmeellisen
Mun muistoni, muistoni kallehimmat*

*Kädessäin lahja, sitä näe en
Miten avataan paketti näkymätön?
Se aukee, aukee kuin itsestään
Sielt' kuuluupi ääni, ääni niin ihmeellinen*

*Tuo ääni, ihmeellinen, se ääni ol' rakkauden
"Sä oot mun lapseni, sinut ma lunastin.
Sä oot mun omani, tarhassa taivahan
Ma annoin henkeni, annoin vereni,
sun puolestas kaikein tein"
Mun muistoni, muistoni kallehimmat*

*Tuon rakkauden ääntä, silloin ymmärtänyt en
Vuosien, vuosien ajat, tuota ääntä ma kuuntelin
Lahja tuo näkymätön, se ääni ol' rakkauden
Tuo lahjani, lahjoista ihanin*

*Taas kuuluupi ääni, ääni tuo rakkauden
"Sä oot mun lapseni, sinut ma lunastin.
Sä oot mun omani, tarhassa taivahan
Ma annoin henkeni, annoin vereni,
sun puolestas kaikein tein"*

*Tuo ääni, se ääni on rakkauden
Mun syömmeni ilosta sykkii
Mä kiitän, sua kiitän sä armahtajain
Kiitos, oi kiitos, soi lauluni sulle
Mun muistoni, muistoni kallehimmat*

Ari Koponen

Rippikoulun tehtävänä on ohjata nuorta Jumalan tuntemiseen

Rippikoulu on osa evankelis-luterilaisen kirkon jatkuvaa ja ihmisen koko eliniän kestävää kasteopetusta. Seurakunta kutsuu rippikouluun 15 vuotta täyttäneet jäsenensä. Kirkon ja seurakunnan asettama virallinen yleistavoite rippikoululle on, että ”rippikoululainen vahvistuu siinä uskossa kolmiyhenteiseen Jumalaan, johon hänet on pyhässä kasteessa otettu, kasvaa rakkaudessa lähimmäiseen ja elää rukouksessa ja seurakuntayhteydessä”. Rippikoulun tehtävänä on auttaa nuorta elämään ja ymmärtämään sitä uskon todellisuutta, johon hän on pyhässä kasteessa tullut osalliseksi. Esikoiset ry on saanut Mikkelin hiippakunnan tuomiokapitulilta kolmeksi vuodeksi luvan järjestää järjestörippikoulun vuosille 2021-23.

Esikoiset ry:n rippikoulutyön keskeiset tavoitteet lupakaudelle

Tavoitteena on kristillisen uskon ja luterilaisen tunnustuksen keskeisten asioiden opettaminen painottaen katekismusopetusta. Opetus Jumalan sanasta, Jeesuksen sovi-

tustyöstä, rukouksesta, sakramenteista, ystävistä, seurakunnasta ja herätysliikkeen perinnöstä ovat keskiössä. Nuoren elämän keskeisten haasteiden ja kysymysten pohtiminen ja käsitteleminen ovat myös tärkeitä. Esimerkiksi päihitteiden, maailman vaaroja, sosiaalisen median käyttöön liittyviä kysymyksiä, ihmisen elämänsä, seurustelua, avioliittoa ja elämän kutsumusta käsitellään monipuolisesti.

Covid 19 tuo omat haasteensa myös rippikoulutyöhön

Tämän vuoden rippikouluun on taas ilmoittautunut iso joukko nuoria ympäri Suomen maata. Perinteisesti ensimmäinen tapaaminen on ollut heti vuoden alussa Lahden suurien seurojen aikaan lauantaina väliajalla Joutjärven kirkossa. Poikkeusoloista johtuen ei seuroja voitu järjestää eikä myöskään tapaamista. Yhteinen tapaaminen pidettiin zoom-palaverina tammikuussa. Rippikoulu on tarkoitus jatkaa kahdella lähiviikonlopulla huhtikuussa Lahdessa ja

kesäkuussa on toinen lähiviikonloppu mahdollisesti jollain toisella paikkakunnalla. Lähiviikonloput päättyvät sunnuntaina yhteiseen messuun johon myös vanhemmat ja muu seurakuntaväki ovat tervetulleita. **Heinäkuun alussa 2.-9.7. järjestetään Padasjoella Särsjärven leirikeskuksesta rippileiri. Asikkalan kirkossa on konfirmaatio 10.7.2021 kello 11.**

Me opettajat olemme iloinneet jokaisesta rippikoululaisesta ja isosta, joiden kanssa olemme saaneet viettää yhteisiä hetkiä Sanan ääressä. Jumala on siunannut rippikoulutyön ja iloksemme olemme havainneet, että iso joukko rippikoululaisista ovat rakentuneet myös seurakuntayhteydessä.

Vastuupappina vuonna 2021 on rippikoulussamme Lahden seurakuntayhtymästä Pauli Pietiläinen. Jumala siunatkoon myös tämän vuoden rippikoulun, jokaisen nuoren elämää, heidän vanhempiaan, kummejaan ja sukulaisiaan, sekä antakoon opettajille Pyhän Hengen kautta voimaa ja viisautta opettaa nuoria tuntemaan elämän tärkeimpiä asioita. ■

Timo Marttinen

➤ Isä meidän ➤

Millainen on kaikkein voimakkain rukous? Muistamme Slepakovin laulusta *Seitsemän väkevintä rukousta*. Mutta rukous ei riipu sanoista, vaan asenteesta.

Kristus opettaa Matteuksen evankeliumissa, kuinka ei pidä rukoilla: esittääkseen, kuten fariseukset ja monisanaisesti, kuten pakanat. Kun opetuslapset pyysivät Jeesusta opettamaan heitä rukoilemaan, hän sanoi: *”Rukoilkaa siis te näin: Isä meidän...”*

Ei ole kyse sanoista. vaan asenteesta! Ihminen on käsittänyt, ettei hän enää ole Jumalan orja, jonka tulee rangaistuksen pelosta totella, eikä päivämies, jonka on ansaittava palkkio. Jumala on meitä rakastava Isä. Rakastava sydän ei tarvitse tuhatta sanaa, ulkoa opetteltua, kolmesti rituaalin tavoin toistettavaa tekstiä tai sakraalia kieltä.

Karkea vertaus, mutta kuvitelkaa, että kirjoittaisitte kirjeen tai tekstiviestin rakkaimmalenne. Kuka käyttäisi silloin muinaista kieltä? Kirjoittaisi saman tekstin kolmesti! Ei kirjoittaisi usein, vaan muistaisi vain hädässä? Millainen suhde ihmisillä on, sellainen on viestintäkin: mitä läheisempiä ollaan, sitä useammin ja avoimemmin olemme yhteydessä.

Mutta rukous ei ole myöskään häiriötön, sanaton meditaatio. Jumalalle meillä jokaisella on merkitystä yksilönä: Hän ei ole kasvoton, kylmä kaikkivaltius. Kuten Augustinus sanoi: ”Hän on lähempänä meitä kuin me itse itseämme.” Jumalan asenne meihin on aina tärkeämpi ja parempi kuin meidän asenteemme häneen.

Rukoilemme aina siten, millainen asenne meillä on Jumalan kanssa. Siksi rukoilkaamme näin: ”Isä meidän!”

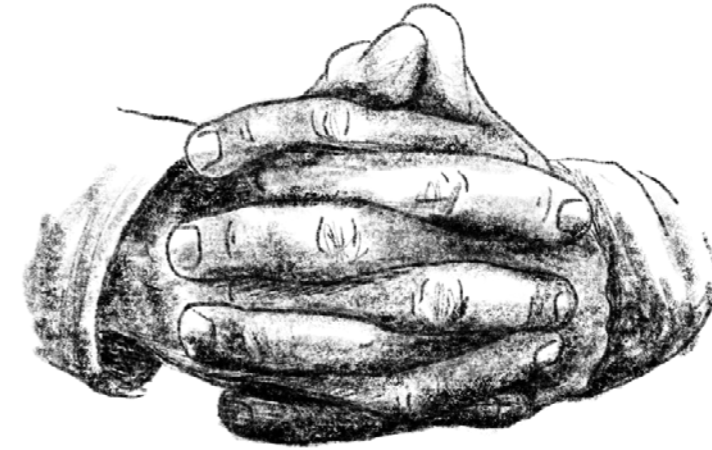
”Totisesti, totisesti: mitä ikinä te pyydätte isältä minun nimessäni, sen hän antaa teille. Tähän asti te ette ole pyytäneet mitään Iminun nimessäni. Pyytäkää, niin te saatte, ja teidän ilonne on täydellinen.” (Joh. 16: 23-24) ■

Konstantin Subbotin
Suomentanut Susanna Melanen

Lääninrovasti Konstantin Subbotin työskentelee laajassa Uralin rovastikunnassa. Sen rajat ulottuvat Keski-Venäjältä Siperian rajoille, Volga-joelta Ural-vuoriston tuntumaan. Alueella sijaitsevat mm. suurkaupungit Kazan ja Ufa. Myös siellä olevat Inkerin kirkon seurakunnat ovat hyvin moninaiset. Joukkoon kuuluu monia kansalaisuuksia, mm. venäläisiä, marilaisia, tataareja, moksalaisia, ersäläisiä ja suomalaisia. Esikoiset vierailevat vuosittain Saranskissa, jossa toimii moksalais-ersäläinen seurakunta. Seurakunnan kirkkoherrana toimii suomeakin puhuva Aleksei Aljoshin. Lääninrovasti itse asuu Tsheboksaryssa, joka sijaitsee n. 800 km Moskovasta itään.

Esikoiset on mukana suomalaisessa tukiryhmässä, jonka taloudellisen tuen turvin Konstantin Subbotin voi tehdä Inkerin kirkon työtä laajalla alueellaan.

Franciscus Assisilaisen rukous

*Vapahtaja, tee minusta rauhasi välikappale,
niin että sinne, missä on vihaa,
toisin rakkauden,
missä loukkausta, toisin anteeksiannon,
missä epäsofia, toisin yksimielisyyden,
missä erehdystä, osoittaisin totuuden,
missä epäilystä, auttaisin uskoon,
missä epätoivoa, nostaisin luottamukseen,
missä pimeyttä, loisin sinun valoasi,
missä surua, virittäisin ilon ja lohdutuksen.*

*Niin että, oi Mestari, en yrittäisi niin paljon
etsiä lohdutusta kuin lohduttaa muita,
hakea ymmärtämystä kuin ymmärtää toisia,
pyytää rakkautta kuin rakastaa muita,
sillä antaessaan saa,
kadottaessaan löytää,
unohtaessaan saa anteeksi,
kuollessaan nousee iankaikkiseen elämään.*

Esikoiset ry:n paikallinen toiminta

Esikoiset ry:n toiminta on laajaa. Monet paikkakunnat ovat ryhmittyneet yhteistoiminta-alueiksi ja järjestävät yhteisiä seuroja ja muuta toimintaa. Seuroja järjestetään alueellisesti yleensä joka sunnuntai. Seurojen lisäksi järjestetään myös pyhäkouluja, nuorteniltoja, raamattupiirejä sekä lasten ja nuorten leirejä. Tilaisuuksista saa lisätietoja oheisilta paikkakuntien yhteyshenkilöiltä sekä Esikoiset ry:n verkkosivuilta www.esikoiset.fi. Sieltä voi myös kuunnella seuroja ja muita tilaisuuksia.

Lahjoita lähetystyöhön

Lahjoitukset käytetään Venäjällä, Virossa ja Saksassa tehtävään hengelliseen seurakunta-, lapsi- ja nuorisotyöhön, sekä tulkkaus ja/tai kielikoulutuksen järjestämiseen seurakuntatoiminnan mahdollistamiseksi sekä diakoni-koulutuksen tukemiseen.

Esikoiset ry toteuttaa normaalioloissa n. 50 seurakunta-matkaa vuodessa Venäjälle, Viroon sekä Saksaan ja on mukana n. 15 lasten ja nuorten leirin järjestämisessä Venäjällä.

Lahjoittaa voi tilisiirtona käyttäen oman alueen viitenumeroa tai MobilePayllä oman alueen MobilePay-lyhytnumeroa.

Pankkitilin nro: FI36 5721 9420 2070 35 (IBAN: OKOYFIHH)

Saaja: Esikoiset ry

Lahjoitusviitenumerot ja MobilePay -numerot alueittain:

Lahden alue: viite 35101, MobilePay 92812
Helsinki: viite 35114, MobilePay 63833
Pori: viite 35127, Mobile Pay 37863
Keitele ja Pohjois-Suomi: viite 35130, MobilePay 28562
Lappeenranta, Mikkeli ja Pohjois-Karjala: viite 35143, MobilePay 63962
Tampere: viite 35156, MobilePay 19204
Turku: viite 35169, MobilePay 47800
Teuva: viite 35172, MobilePay 91733
Hämeenlinna: viite 35185, MobilePay 76182

Rahankeräysluvan tiedot:

Lupa n:o RA/2020/1490

Jumala siunatkoon lahjasi!

Paikkakunta	Yhteyshenkilöt
Helsinki	Sauli Salmensuu 040 7183 798 salmensuu@kolumbus.fi
Hämeenlinna	Jaakko Ansaharju 040 506 3022 jaakko.ansaharju@live.com
Keitele ja Kuopio	Elisa Konttinen 040 0772 733 elisa.konttinen3@gmail.com
Lahden seutu	Hemmo Toivonen 040 514 7013 hemmo77@hotmail.com
Lappeenrannan seutu	Markku Leivo 040 0257 595 markku.leivo@gmail.com
Mikkeli	Reino Seppänen 045 6512 456 reino.seppanen@gmail.com
Padasjoki	Reijo Rantanen 040 0490 858
Pori	Pauli Heino 050 3071 750 pauli.heino.ph@gmail.com
Tampere ja Sastamala	Jouni Paloniitty 050 5723 126 jouni.paloniitty@iki.fi
Teuva	Riitta Vainiola 040 7789 726 riitta.vainiola45@gmail.com
Turku	Seppo Tuominen 050 593 6800 seppo.tuominen@phpoint.fi
Utsjoki	Janne Aikio 040 9646 375 janne.aikio@yahoo.com

Porin rukous-
huoneen osoite:
Aatuntie 21,
28600 Pori

Tampereen rukous-
huoneen osoite:
Ali-Huikkaantie 13 B,
33560 Tampere